

Előfizetési árak:

Égész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

viszsa nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Osztrák kapkodás.

Pécs, 1901. december 11.

Az osztrák birodalmi gyűlés az utóbbi időben mintha a javulás útjára tért volna. Lassan bár, de mégis dolgozott és dolgozik. egy kis parázs skandalumot hetenként legalább csak egyszer rendeznek a tisztelt birodalmi képviselők, hogy egészen ki ne jöjjenek a gyakorlatból. Nagyban és egészben véve azonban mégis csak dőcög a neki kijelölt uton előre.

S íme most egyszerre mégis Körber miniszterelnök váratlanul beáll kiampuszni a parlamentjét a megsemmisüléssel, ha nem követi gyorsabb tempóban a kormány fáradozásait. Nem kevesebbet helyezett kilátásba, mint államcsiny útján bekövetkezendő alkotmányválságot, mert a parlament egyszerű feloszlatásától és újra választatásától semmi jót nem remél. Hiszen — ugymond — a házat aránylag rövid idő előtt választották, de a választók ugyanazok maradtak, a kik nem felejtették el mindazt, a mi történt s ez az oka, hogy az új parlament is a régiék nyomán halad, mert sok képviselő nyilván nem szívesen helyezi magát ellenítbe megbízóival és követi azt a befolyást, melyet rá gyakorolnak.

Nos, parlamentre nem mondtak egyhamar nagyobb dicséretet, mint a mely

Körber eme kijelentésében foglaltatik. A magyar parlament ugyan távol áll attól, hogy ilyen dicséretben legyen része; de hát ilyen érdemet szerezni veszedelmes dolog is ebben a dicső közös monarchiában egy alkotmányos parlamentnek; mert hát az osztrák parlament fölött is azért huzta meg a lélekharangot Körber ur, mert ilyen dicséretre érdemesítette magát.

Itt csak úgy boldogul akármilyen parlament, ha *„a helyzetnek és az események összefüggésének egyetemesebb képét* tartja szem előtt, mint ezt Körber hangsúlyozta, és nem enged a választók befolyásának, a kiket *„részleges érdekek vezérlelnek.*» Hogy bécsi kifejezéssel éljünk: „itt van a kutya eltemetve.“ Parlamenti alkotmányt csak addig tűrnek a Habsburgok birodalmában, míg az összbirodalom egyetemes érdekeinek föltétlen szolgálatában áll; de a sutba lökik, ha a választók által figyelembe vétetni kívánt részleges érdekek érvényesülésére akarnak eszközül használni.

Áll ez nemcsak az osztrák parlamentre, de a magyar országgyűlésre is, a mely úgy védelmezi meg az alkotmányosságot, hogy föltétlenül meghajol az összbirodalom egyetemes érdekei előtt, a melyeket Bécsből diktálnak neki és földozza a külön magyar államiság részleges érdekeit, a melyeket érvényesíteni a választók, a nemzet parancsol neki, de a mely érdekek védelmére azért nem mer erőlyesen sikra szállni, mert akkor

a magyar alkotmány fölött is éppen úgy megkondulna a lélekharang, mint most az osztrák parlament fölött.

Hisz Ausztriában is mindaddig, míg a parlamenti zavarok csak a részleges érdekek érvényesülését akadályozták, az összbirodalmi érdekek intézését pedig egyéb kibuvók segélyével az alkotmányosság látszatának megőrzése mellett folytatni lehetett: nem bántották magát az alkotmányt. De most már nem lehet „fortwurstolni“ a 14 ik § segélyével és fenyegetőleg „állnak a háttérben azok a nehéz és nagy feladatok, a melyek elől a magyar korona országaihoz való rendezett viszony és nemzetközi kereskedelmi viszonyaink érdekében nem lehet többé kitérni.“ Most hát végkép el kell takarítani az utóból azt az alkotmányt, a melynek szerve, a népképviselő, nem akar az egyetemes összbirodalmi érdek előtt megbajolni.

Mert az Ausztria és Magyarország közti gazdasági viszony és a nemzetközi kereskedelmi viszonyok rendezésében is föltétlenül az összbirodalmi egyetemes érdekek kell uralkodnia, a mely azt parancsolja, hogy mindkét állam a közös gazdasági egységbe olvadjon össze s a külfölddel kötendő kereskedelmi szerződésekben is mint ilyen egység jelentkezék.

Ausztriában ennek az egységnek ugyan alig akad komoly ellenzője, mert ennek minden előnyét ők élvezik; de

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Vörösmarty Mihály emlékezete

— A pécsi »Nemzeti Kaszinó« 1901. évi december 7-iki ünnepélyére írta és felolvasta: dr. Vass

Bertalan. —

(Folyt. és vége.)

Költészet az emberiség legmagasabb eszméinek, legtiszteltebb érzelmeinek erkölcs tana s a legszentebb egyéni és polgári kötelességek törvénykönyve.

»Az egyéni szabadságot nem korlátozza hit és erkölcs, elve érzékiség és önzés«, panasolta minap egy magyar politikus; »az új pogány civilizáció vak, mert a világegyetemben nem talál lelket — Istent«, tette hozzá. Ezt a lelket, ezt az Istent lépten nyomon megtaláljuk Vörösmarty műveiben, mikor szívünk mélyére a hit s erkölcs elvét ülteti el.

Gondoljunk csak a mély vallásos érzésre, mely Hedvig c. költeményében a feddhetetlen szerelmű királyleány keblét dagasztja, midőn a világteremtés titkát, holtak feltámasztását, a végítélet ünnepét olvassa s lelkében jegyese s Lengyelország megtérítésén tündöklik.

Olvassuk el a Szegény asszony könyvét, ki életében minden vagyonát megosztja fele-

barátjával egész az imádságos könyvéig, melynek feléből, de nem félszívvvel imádkozik azontul.

Hallgassuk meg a Kis gyermek halálára írt elegia vigaszt, kinek mulása tiszta volt, mint az égbe röpülő sugáré, s kinek szelleme tiszta éjeken eljön csókodni kis testvéreit, a tőle elmaradt napokat szüleinek adja vissza, őrző anygaként lebegve felettük.

Utazzunk csak egy kissé Vörösmarty gondolataival a könyvtár körül és halljuk a nagy tanulságot, hogy míg milliókra nyomor vár, tídv csak néhány ezernek jut a földön; és látjuk, hogy a könyv, melybe erény van írva, zsvány ruhája volt; a törvény hamis bírák, zsarnokok ruháin szegyenkezik; a csillagászat tanait koldus rongyai őrzik s a szabadság szt. szava rabnép köntösére szorult. Mennyi igazságtalanság, mily rut hazugság a világon!

És mégis fáradoznunk kell, tűrni, tanulni, küzdeni a legnemesbékért, hogy új világot hozzunk létre, melynek napja az igazság és szeretet.

Viharos kedély tört akkordjai ezek, melyek háborgásán keresztül, mint haragos felhők közül a napsugar, izzó hévvel tör elő a hit, remény és szeretet fénye.

S a kötelességek során Vörösmarty lantja kiragadja a férjet hitvese karjai közül, mert a honfinak nyugalma nincs, míg

veszélyben forog a haza. Órangyalul állítja ifju hölgyét a lázbeteg ágya mellé, hogy virrasztva függjenek rajta szemei:

Oh hölgy, az Isten gyönyörül
Teremte tégedet.
S szerelmed üdvösséget is
Ad a gyönyör felett.

Mintha csak Éva eksztatikus kitörését hallanók — Milton elveszett paradicsomában, — midőn a nagy büntetést közli vele Adám: »Veled elmenni anyyi, mint itt maradni; nálad nélkül itt maradni anyyi, mint kiüzetni.«

A szerelem hangja Vörösmarty lantján nem tivornya, dőzsölés, hanem ima, költeszetének női alakjai nem a bün bachansnői, hanem a tiszta erkölcs Vestaszüzei.

A kötelességérzet alkut nem ismerő ereje szülte Az árvizi hajós c. költeményét. Mint az örült, ki letépte láncát, vágatott a Duna Pest város utcáin át. A vészszikoltás hangja a bős elem zajló hullámai közt halt el. Volt, a ki pénzt, gyermekét iparkodott megmenteni; az embertelen zsvány prédára hajtotta csónakát. A derék hajós a szegény aggot mentette meg, adott neki hozzá egy kis pénzt, kenyeret. Ez a költemény a jótémény glóriája.

A jótét halála kötelezi az emberi szí-

éppen azért, mert tudják, hogy a Burgban nem riadnak vissza semmiféle áldozattól, csak ezt az egységet megmenthessék, hát fölhasználják az alkalmat s az egységes gazdasági rendezés útjába gördített akadályokkal iparkodnak saját részleges nemzetiségi érdekeik érvényesítésére pressziót gyakorolni.

Nem is fogják hát föl Ausztriában valami tragikusan Körber ijesztgetését az államesinnyel, mert azt is tudják, hogy ez még nagyobb államjogi zavarokat idézne elő s az összbiradalmi egységet nemcsak gazdasági vonatkozásaiban, de a biradalom közjogi berendezésében is alaposan kockára tenné. Már pedig ha az udvari körök még a gazdasági különválás gondolatától is annyira fáznak, hogy képesek annak megvalósítása ellen minden eszközt felhasználni: akkor bizonyára óvakodni fognak minden olyan lépéstől, a mely még a közjogi egységet is kockára tehetné.

Egyszerű szinpadi villámlás és dörögésnek tekintik hát Körber ur fenyegetését és egy csöppet sem iparkodnak a kormány fáradozásait gyorsabb tempóban követni; mert így azt az egyet biztosan elérik, hogy a gazdasági kiegyezésben újabb szíjat hasítanak a magyarok hátából, ha a kiegyezés elfogadását ehhez a föltételhez kötik.

A magyarok már kitűnően vannak idomítva ahhoz, hogy a biradalmi egység megmentésére feláldozzák önmagukat, csak egy kis alkotmányos sallanggal cifrázhasák föl az áldozatot. Meg fogják tehát hozni most is a kívánt áldozatot; az osztrákok pedig zsebrevágják s még ők fognak a biradalom megmentői gyanánt szerepelni, ha ennek fejében nagy kegyesen elfogadják azt a kiegyezést, a mely a mi teljes kizsákmányolásunkat biztosítja számukra.

A laikusra Körber legutóbbi fenyegetése azt a benyomást teszi, mintha már

a végső eszközökhöz kapkodna az osztrák parlament megrendszabályozására, pedig hát voltaképen felénk kapkod, hogy az innét markolandó konccal szelidíthesse meg a maga okos vadállatait.

Hírek.

Pécs, 1901. dec. 11.

Az Isten szamarai.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Egyszer volt, hol nem volt, még az operenciás tengeren is tul, volt egy gazdaember, annak két szolgálója.

A két szolgálóegény, — igaz nő, az egyiknek Csalafinta Ferkó, a másiknak Palacsinta Náci volt a neve, — a hogy két kenyeres pajtáshoz illik, igen jól megfértek egymással.

A gazdát együtt csalták, az időt együtt lopták, télen együtt dideregtek, nyáron együtt sütkéreztek, egy szó mint száz, bizony ritka egyetértésben élt a két pajtás: Csalafinta Ferkó és Palacsinta Náci.

Egy reggel így szólt a gazda:

— Palacsinta Náci, te elmegy az erdőbe, s vágsz száz karót, te meg Csalafinta Ferkó beáztatod a kenderet.

— Igen is gazd'uram, — felelték rá s elindultak dolgukra.

A két pajtás ment, mendegélt, de hogy, hogy nem, Palacsinta Náci elfelejtette a gazda parancsát, és mert hogy egyik pajtás a másikat el nem hagyja, Csalafinta Ferkó is elfelejtette.

— Te pajtás, — szólalt meg Palacsinta Náci, — mit is parancsolt a gazdánk?

— Hát már elfelejtetted?

— El én.

— A macska rugja meg, bizony én is elfelejtettem, — felelte Csalafinta Ferkó.

Tovább mentek, mendegéltek, Csalafinta Ferkó egyszerre megáll, homlokára üt és így szól:

— Meg van.

— Mi van meg? — kérdezte Palacsinta Náci.

— Hát hogy a gazdánk mit parancsolt.

— Ugy-e?

— Nekem azt parancsolta, hogy a károkat áztassam be, neked, hogy a kenderet vágd le.

Naplementkor együtt indultak haza.

Kérdi a gazda:

— Megtettétek, a mit parancsoltam?

— Igen, — felelte Palacsinta Náci, — a száz karó ázik.

— Hát te?

— Én is, — felelte Csalafinta Ferkó, — a kenderet levágtam.

A gazdát majd megette a méreg.

— Hiszen nem így parancsoltam, én, hanem megfordítva. Oh ti Isten szamarai; hát semmit sem lehet rátok bizoni.

A két kenyeres pajtás oda se neki. Palacsinta Náci jobbra fordult, Csalafinta Ferkó balra, aztán tovább csalták a gazdát, lopták az időt, míg csak egy reggel így nem szólt a gazda hozzájuk:

— Palacsinta Náci, te megetted a lovakat, te meg Csalafinta Ferkó lefejtetted a boromat.

— Igen is, gazd'uram, — felelték rá s elindultak dolgukra.

— Te pajtás, reggeliztél e már? — kérdezte Palacsinta Náci kenyeres pajtását.

— Nem én, — felelte Csalafinta Ferkó.

— Így hát előbb együnk — és a kenyeres pajtások ahelyett, hogy dolgukra siettek volna, reggelihez ültek.

Évés közben Palacsinta Náci elfelejtette a gazda parancsát és mert hogy egyik pajtás a másikat el nem hagyja, Csalafinta Ferkó is elfeledte.

— Te pajtás, — szólalt meg Palacsinta Náci, — mit is parancsolt a gazdánk?

— Hat már elfelejtetted?

— El én.

— A macska rugja meg, bizony én is elfelejtettem, — felelte Csalafinta Ferkó.

A pajtások gondolkodtak, mert hogy a gazda mindegyiküknek parancsolt valamit, annyi bizonyos, de mit, az a bökkenő.

Csalafinta Ferkó egyszer csak homlokára üt és így szól:

— Meg van.

— Mi van meg? — kérdezte Palacsinta Náci.

— Hát hogy a gazdánk mit parancsolt.

— Ugy-e?

— Nekem azt parancsolta, hogy etessem meg a borát, neked meg, hogy fejtsetd le a tehenedet.

vet. S e hála szülte az V. Ferdinándhoz intézett magasztos óda lelkes hangjait.

S a becsület, lovagiasság, őszinteség, csüggedetlen kitarítás mind megtalálja a maga védelmét, apostolatát Vörösmarty fáradhatatlan kobzán, míg az emberi kötelességek egész koszoruját fűzi össze A nefelejtshöz c. költeményében.

S mikor Csongor és Tünde végső jelenésében a kalmár, fejedelem és tudós oly leverő ridegséggel festi szemeink elé a földi élet viszontagságait, a sors forgandóságát, a sziv kielégíthetlenségét, a kincs, rang és tudomány hiúságát, az élet egyetlen s legfőbb törvényét, a halált: akkor oly felemelő az emberi boldogság azon mély filozófiája, melyet nevéhez, A merengőhöz intézett nászajándékában nyújt az emberi szivnek:

Nézd a világot: annyi milliója,
S köztük valódi boldog oly kevés.
Ábrándozás az élet megrontója,
Mely kancsalul festett egekbe néz.

Kinek virág kell, nem hord rózsaberket;
A látni vágyó napba nem tekint.

Egész világ nem a mi birtokunk,

Mult és jelen nagy tenger egy kebelnek,

A bizhatót ne add el álompónzen.

Ime Vörösmarty költszetének újabb oldala: *a tiszta erkölcs apologiája. Költszetének etikai jelentősége ebben magasodik fel legfényesebben.* Ez az eszmei és erkölcsi világ legfelsőbb régiójának költszete s egyuttal, költszetének legfelsőbb, legmagasztosabb régiója.

A próféta, miután küldetését befejezte, eltávozott. De miként a bucsutvevő nap, bár setét fátyolba takarja arcát, éltető melegének erejét visszahagyja a tájon, úgy a próféta a jövő titkának ígét, lelkének villanásait a kor szivébe rejti. Az ige nem hal meg, nem nemul el. Felrázza a téltlent tespedéséből, lángra lobbantja a hevülő keblet, új eszméket pattant ki a jövő kor agyából, új érzelmeket fakaszt a nemzedék szivében, új célokat tűz az emberiség nagy küzdelme elé.

Vörösmarty költszete felrázta nemzetét a nyugalomból, új hivatást jelölt ki számára a szent hasa szeresetében s a tiszta erkölcs kultuszában. S mielőtt elköltözött, mintha ünnepről álmodott volna lelke, egy jobb korról, mely után buzgó imádság eped százezrek ajakán. Mintha azt jósolta volna, hogy a honnak még virulnia kell, hogy egygyé lesz a magyar nemzet szeretetben, munkában és szabadságban, hogy megjavul a kor, melynek arcán a mult bünei felhőznek, az ősök sirján zöldelni fog a bérc, homok; mit a művészet, tudomány csodását, üdvöst hagy nyomán, megadjuk a hazának azt a hervadatlan szép tavaszt; lesz költő, szónok, vezér, tudós

köztünk elég, nem várjuk idegentől a csodát, mi magunk fogjuk felékesíteni nemzetünket.

Értsük meg ezt a nagy szózatot, melyben Vörösmarty, a magyar nemzet legnagyobb prófétája, lelkének szellemének egész biradalmát hagyta nekünk örökségül. Értse meg az agg, de jobban vigyázzon rá az ifju nemzedék, mert a jövő tavasz ékességét nem az elhervadt virágok szárai fogják alkotni s a jövő század erdeje a revült törzsek közül felsarjad hajtásokból fog kizöldelni. Értse meg a férfi, de gyuljon még inkább lángra a nő, mert a teremtés története tanit bennünket, hogy nő van hivatva összetörni a kigyó fejét s adni üdvözítőt a világnak s mint költőnk énekelte, az ő kezében vannak a gyermeknek álmái, tündérvilága lelkes ifjunak, a férfi boldogsága s ő utána kelnek a honnak jobbjai.

Ha romlatlan magyar ifjuság s lelkes magyar nők kara állja körül a haza oltárát, fog megvirradni a nagy ünnep, melyet Vörösmarty megjövendölt, fog teljesülni a jóslat, melyben hazánk jövő nagyságát ünnepelte.

Erre tanitson majd bennünket az ércszobor beszéde, melyet országunk szivében, erre oktasson a költő szellemalakja, melyet szivünk országában állitunk Vörösmarty emlékének, midőn leteszszük a haza oltárára áldozatunkat.

A költő kezéből kihullott a lant, de figyeljünk csak, még mindig zeng a jósigé: Rendületlenül, rendületlenül, rendületlenül!

— Bolond gazdánk van, annyi bizonyos, — szolt Csalafinta Ferkó, de ha parancsolta, hát lefejem a teheneket.

— Bolond bizony, — hagyta rá Palacsinta Náci, — soha életemben nem hallottam, hogy még a bort is meg lehet etetni.

Azzal Csalafinta Ferkó sorra fejtette le a tehenek bőrét, míg Palacsinta Náci ölszám gyömösölte a boroshordókba a szénát.

Estére kelve indulnak a gazdához.

— Megtettétek-e, a mit parancsoltam? — kérdé a gazda.

— Igen, — felelte Csalafinta Ferkó, — a teheneket lefejtettem.

— Csak nem? — ijedezett a gazda.

— Én meg a borokat etettem meg, — erősködött Palacsinta Náci.

A gazda haját tépte mérgében.

— Oh ti Isten szamarai, — kiáltotta, — hát így parancsoltam én? Hiszen épen megfordítva tettétek.

A két kenyeres pajtás oda se neki. Palacsinta Náci jobbra fordult, Csalafinta Ferkó balra, aztán tovább csalták a gazdát, lopták az időt, míg csak egy reggel így nem szolt hozzájuk a gazda:

— Palacsinta Náci, te estére meggyújtod a lámpákat, mert vendéget várok, te meg Csalafinta Ferkó padlásra hányod a szénát. Esőre áll az idő.

— Igenis gazd'uram, — felelték rá s elindultak dolgukra.

A délelőtti elfeküdték, a délutánt elhelyték.

— Te pajtás, — szolt Palacsinta Náci, — én úgy gondolnám, hogy előbb vacsoráljunk meg.

— Nem bánom, — hagyta rá Csalafinta Ferkó s mintha mi dolguk sem lett volna, vacsorához ültek.

Évés közt Palacsinta Náci elfelejtette a gazda parancsát és mert hogy az egyik pajtás a másikat el nem hagyja, Csalafinta Ferkó is elfeledte.

— Te pajtás, — szólalt meg Palacsinta Náci, — mit is parancsolt a gazdánk?

— Hát már elfelejtetted?

— El én!

— A macska rugja meg, bizony én is elfelejtettem, — felelte Csalafinta Ferkó.

A pajtások gondolkodtak, mert hogy a gazda valamit parancsolt mindegyiküknek, annyi bizonyos; de mit? Az volt a bökkenő.

Csalafinta Ferkó egyszer csak homlokára üt és így szolt:

— Meg van!

— Mi van meg? — kérdezte Palacsinta Náci.

— Hát hogy a gazdánk mit parancsolt. — Ugy-e?

— Nekem azt parancsolta, hogy a lámpákat hányjam a padlásra, neked meg, hogy gyujtsd meg a szénát.

— Bolond gazdánk van, annyi bizonyos, — szolt Csalafinta Ferkó, — de ha parancsolta, meggyujtom én a szénát.

— Bolond bizony, — hagyta rá Palacsinta Náci, — csak nemrég drága pénzért vette a sok cifra lámpát, most meg hányjam a padlásra.

Azzal Palacsinta Náci a lámpákat egymás után a padlásra dobta, míg Csalafinta Ferkó a szénát gyujtogatta.

Alkonyatkor a gazda leszolt:

— Hé, Palacsinta Náci, mi lesz a lámpákkal?

— Felhordtam már a padlásra, — felelte ez.

— Oh, te Isten szamara, — pattogott a gazda, — hiszen nem azt parancsoltam én!

Ekkorra oda ért Csalafinta Ferkó is.

— Ég a széna, gazd'uram, — kiáltotta.

— Csak nem? — rémült el a gazda.

— De ég am, meggyujtottam, úgy, a hogy parancsolta, — szolt Csalafinta Ferkó.

— Oh, te Isten szamara, — kiáltotta a gazda nagy mérgesen, hát én parancsoltam? De most pusztuljatok a házamból, fel is, alá is ut!

A két kenyeres pajtás sarkon fordult.

— Te pajtás, — szolt Palacsinta Náci, — ez a mi gazdánk mégis csak bolond, ha megfordul, már nem tudja, mit parancsolt.

— Igazad van, — hagyta rá Csalafinta Ferkó, — jobb is szeretem, hogy elküldött.

A két kenyeres pajtás elindult világgá. Mentek, mentek, mendégéltek, hét falun, hét határon által, végre elértek egy csárdához.

Palacsinta Náci bezörgetett.

— Ki az? — szolt ki a csárdás.

— Két utas, — felelték.

— Nem addig van, — viszonzá a csárdás, — kik vagytok, mi a nevetek?

— Az én nevem Palacsinta Náci.

— Az enyém Csalafinta Ferkó.

A csárdás nagyot nevetett.

— Hát a Csalafinta egye meg a Palacsintát, engem ugyan nem tesztek bolonddá. Vagy megmondjátok becsületes neveteket, vagy kívül maradtok.

A két kenyeres pajtás egyre bizonykodta, hogy biz' az a becsületes nevük, de a csárdás nem hitte.

— Nekem ugyan hiába beszéltek, — szolt ki a csárdás, — azt mondjátok, hogy a gazdátok mint nevezett benneteket.

— Amikor eszénél volt Csalafintának, meg Palacsintának, de a mikor bolond inge volt rajta, csak Isten szamarának nevezett, — szoltak ketten.

— Nó hát csak lejeljetelek, — szolt ki a csárdás nevetve, — találtok az ut mentén kórót.

A két kenyeres pajtás nagy búsan ballagott tovább.

Hogy hova mentek, mi lett belőlük, bizony már elfelejtettem.

A ki tudja, mondja.

*

Ha jók lesztek s apikának, anyikának szót fogadtok, úgy a jövő szerdán ismét mesélek. A viszontlátásra édes kis olvasóim, pá! A jó Isten maradjon mi velünk!

Naptár 1901. december 12-én.

Naptár: csütörtök, dec. 12. — Róm. kath.: Szinesz. — Prot.: Szpiridion. — Görög-kel. (nov. 29.) Paramon. — Zsidó: Kislev 2. — Nap két 7 óra 24 perckor; nyugszik 3 óra 52 perckor. — Hold két 8 óra 6 perckor reggel; nyugszik 5 óra 21 perckor délután.

Megyei közgyűlés d. e. 10 órakor.

Városi közigazgatási bizottság ülése d. e. 10 órakor.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változékony, hűvösebb idő sok helyen csapadék és fagypont körüli hőmérséklet várható.

Színház: „Mintaférj”, vigjáték.

— (Kinevezések.) A m. kir. pénzügyminiszter a zalaegerszegi m. kir. pénzügyigazgatóságához *Gryneusz* György pécsi m. kir. pénzügyi segédtitkárt pénzügyi titkárrá végleges minőségben és *Tabak* Lajos pécsi pénzügyi fogalmazót a pécsi m. kir. pénzügyigazgatóságához pénzügyi segédtitkárrá végleges minőségben kinevezte. A m. kir. pénzügyminiszter a kaposvári m. kir. pénzügyigazgatóságához *Nagy* Ferenc deési pénzügyi fogalmazót pénzügyi segédtitkárrá végleges minőségben kinevezte.

— (Jóváhagyott alapszabály.)

A „Csurgói Polgári Kaszinó” alapszabályait a m. kir. belügyminiszterium a bemutatási záradékkal ellátta.

— (Esküdtbíróági elnökök.) A pécsi királyi törvényszék elnöke közhirre teszi, hogy a pécsi kir. ítélőtábla elnöke az 1902. év tartamára a pécsi kir. törvényszéknél szervezett esküdtbíróóság elnökéül *Hardi* Sándor kir. törvényszéki elnököt, helyettesül pedig dr. *Simon* József kir. törvényszéki bírót jelölte ki.

— (Főuri házasság.) Dr. gróf *Forni* Pál, az egykori külügyminiszter fia, eljegyezte *Apponyi* Géza gróf leányát, *Alice* grófnőt. Az esküvő dec. 15-én lesz a hűgyészi kastély kápolnájában.

— (Új rangsor az államvasutaknál.) A magyar államvasutak igazgatósága most adta ki az új rangsorozatot, mely abban tér el a régitől, hogy a tisztviselők között három osztályt különböztet meg. Az első A) osztályba tartoznak mindazok, kiknek felsőbb iskolai képzettséget tanúsító oklevelük van; a második B) osztályba tartoznak a középiskolai érettségi és szakvizsgát végzett alkalmazottak, ugyanez osztály B1) alosztályába tartoznak azok, kik felsőbb iskolát végeztek ugyan, de oklevelük nincsen, vagy az nálunk honosítva nincs és végül a harmadik C) osztályba tartoznak mindazok, kiknek még középiskolai képzettségük sincsen.

— (A pécsi jótékony nőegylet) miként azt már tegnap este megjelent lapunkban megirtuk, tegnapi választmányi ülésén bucsuzott el elnökönjétől, *Sávell* Kálmán-nétól. Az elnöknek pompás kivitelű konzol-órát adtak át emlékül. Az ülés után bizalmas értekezlet volt, melyen elhatározták, hogy a jövő kedden a választmány bucsu-uzsonnát tart a távozó elnökön tiszteletére.

— (Jogászgyűlés) Holnap délután két órakor a jogliceum falain belül zajos élet lesz. Új elnököt választanak a jogászok, ezzel együtt új tisztikart. Természetesen az uralgó párt, a Nemzeti párt jut majd érvényre a választásnál, ez előre is látható. Az elnökségre csak egy jelölt van, a Nemzeti párt jelöltje, *Tolvéth* János IV. éves joghallgató.

— (Új tanácsbíró.) A dunántúli ev. ref. egyházkerület ósrégi egyházmegyéjében egyik üresedésben levő világi tanácsbírói állás betöltése céljából beadott szavazatokkal *Meső* Gyula hegyhát-hodászi nagybirtokos választotta meg tanácsbírónak, aki eddig az egyházmegye világi jegyzője volt.

— (A „pécsi és pécsvidéki tanítónők egyesülete.”) 1901. évi december 14-én délután 3 órakor (a polgári leányiskola kézimunka termében I. em.) évi közgyűlését tartja, melynek tárgysorozata. 1. Elnöki megnyitó. 2. Évi jelentés. 3. Pénztári jelentés. 4. Évi költségvetés. 5. Könyvtári jelentés. 6. Vitakérdés (kézimunka tanítás). 7. Beszámoló a „F. J. T. H.” javára gyűjtött alapítványról. 8. Pályatételek kitűzése. 9. Indítványok. Az egyesület kéri az igen tisztelt szülőket, valamint az egyesület és tanítás iránt érdeklődőket, hogy a közgyűlésen minél számosabban jelenjenek meg és a kitűzött kérdések megvitatásában vegyenek részt. Az egyesület ez uton óhajtja az iskola és a szülői ház közötti kapcsolatot, mely az oktatás sikere érdekében annyira kívánatos — megvalósítani és megszilárdítani.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következő jelentést adta ki: A vizek tele vannak, a tettyei forrás vízszolgáltató képessége folyó hó 11-én reggel 2960 köbméter.

— **(Hivatalvizsgálat.)** A villányi körjegyzői hivatal Jilly Viktor tb. főszolgabíró megvizsgálta, ahol mindent a legnagyobb rendben talált. A rendes és pontos vezetésért a szolgabíró Proksch Ártúr körjegyzőnek elismerését fejezte ki.

— **(A hegedű.)** Palotás András szegény cigányember, akinek egyedüli kincse a hegedűje. És ettől a kincstől mégis megfosztotta az éjjel néhány részeg suhanc. Palotás a szigeti országúton ballagott végig, hátha akad valamelyik korcsmában mulató ember, a ki kenyérré válót ad a magyar nótáért! Utközben azután beleakadt több duhaj legény, akik elragadták hóna alól a hegedűt. A szegény cigány jajveszékelt, sirt, kérte ellenteleit, hogy inkább verjék meg, de hagyják meg a hangszerét; ezzel azonban legföljebb csak azt érte el, hogy kivánságához képest megverték, a hegedűjét pedig elvitték. A rendőrség most keresi a duhaj legényeket.

— **(Három óra.)** Vidacs Ernő, cipész-segéd panaszolja, hogy vasárnap éjjel együtt mulatott egy legénytársasággal; hazamenet vette észre, hogy valaki ellopta az ezüst óráját. — Pap Péter, Kálvária-utca 17. szám alatt lakó tisztiszolga panaszolja, hogy az ő nikkal óráját az istálóból lopta el valaki egy huszkoronással együtt. — Óra szerepel a harmadik rendőri hirben is. Kovács Lajos, szabósegéd az éjjel hazafelé tartott, mikor két legény megragadta és leszakította mellényéről láncostul az ezüst óráját.

— **(Szerb katonaszökevény.)** Minalunk is előfordul, hogy a vitéz ur megunja a gyöngyöletet s megszökik. Szerbiában azonban olyan tömegesen szöknek a katonák, hogy egy év alatt százakra megy a számuk. Többféle ok kényszeríti őket erre: a zsold nem fizetése (még a tiszteknek is adósa marad a katnai kincstár), de főképen az a kegyetlen bánásmód, amely lehetetlenné teszi számukra az életet. A szerb katona nem lövi föbe magát, hanem otthagyja egyszerűen a hadsereget. Szökni könnyen tudnak. Nem kell hozzá más, mint egy csónak, azzal átjuthatnak Pancsovára a Dunán. Magyar földön aztán biztonságban vannak, itt nem adják ki őket. Tudják ők ezt nagyon is jól, azért rendszeren jelentkeznek a rendőrségen, ott jegyzőkönyvet vesznek fel az esetről és az ország belsejébe utasítják őket, keressenek valami tisztességes foglalkozást. Torontál vármegye tele van Szerbiából szökött katonákkal, de nekünk is jut néhány belőlük. Többnyire cukorkákkal kereskednek vagy kukoricaléből készült italt, ugynevezett „bozá”-t árulnak. Arra ritkán van eset, hogy vétsenek a rend ellen. Nagyon is megtöri őket a katonaság, a jó bánásmódban Magyarországon megszeliődnek. Ma hajnalban e vidékre is elvetődött közülük egy. Nikolics Vászának hívják. Nikolicsot bevitték a rendőrségre, hol igazolta magát. Ezután szabadon bocsátották, hogy utazzék tovább.

— **(Az időjárás és a külváros.)** Lapunk tegnap esti számában hirt adtunk arról a kegyetlen időjárásról, mely az ősz és a tél

kellemtlenségeit összevegyítve ránk köszöntött, s hol hatalmas záporosót, hol meg hópelyheket zúdított a nyakunkba. Mára aztán kiderült az idő, kora reggelre azonban a járdák víztömege jéggé fagyott s nincs is panasza okunk, a belvárosban idejekorán gondoskodtak róla, hogy a járdák ne változzanak jégpályákká. A külvárosokban ellenben hatalmas arányokat öltött a sikosság s nem jutott eszébe egyetlen háztulajdonosnak sem, hogy kellőleg és kötelességszerűen megóvja a járók-kezők testi épségét. Így történt aztán, hogy ma reggel Helt Katalin, szigeti külvárosi, temető-utcai lakosnő a piacra menvén, a ház előtt oly szerencsétlenül csuszott el a sikos járdán, hogy bal lábát kifecamította. Az asszonyt beszállították a köz-kórházba.

— **(A mesternő.)** Érdekes alakot csipett el ma délelőtt nálunk a rendőrség. Férfias kinézésű, rövidre nyírott haju asszony állított be a rendőrségre s »működési« engedélyt kért bűvész mutatványok előadására. A szükséges kihallgatás közben azonban kislült, hogy a »mesternő« Klein Katalinnak hívják, ki huzamosabb ideig volt cselédeány Pécsen, ahonnan azonban kitiltották. A leányt illetősegi helyére fogják toloncolni.

— **(Apró tolvajok.)** A rendőrség tegnap négy tolvajt tett ártalmatlanná. Az apró tolvajok nap nap után követtek el kisebb lopásokat. Ezeket Herczeg Károly 16 éves, Traube József 15 éves, Friedmann Dezső 13 éves és Wiesenberg 13 éves csavargók követték el. A fiatal gonosztevőket a rendőrség vette pártfogása alá.

— **(Kossuth-ünnep New-Yorkban.)** Londonból táviratozzák, hogy egy new-yorki kábeltelegramm impozáns Kossuth emlékünnepről hoz hirt, amelyet a New-Yorkban élő magyarok abból az alkalomból tartottak meg, hogy tegnap volt ötvenedik évfordulója annak, hogy Kossuth Lajos Angolországból jövet, az Egyesült Államok földjére lépett. A new-yorki magyarok körmenetben vonultak fel, amelyben lelkesedéssel vettek részt az amerikaiak is, kik között élénken él még Kossuth Lajos nagy emlékezete. A fölvonulás után impozáns ünnepi lakoma volt.

— **(Szinészet Siklóson.)** Kövi Ede színtársulata már három hete, hogy Siklóson működik. Az igazgató mindent elkövet, hogy a siklósi színpártoló közönségnek igényeit kielégítse. Az elmúlt péntek, szombat és vasárnapon S. Fáy Szeréna a budapesti nemzeti színház művésznőjének vendégszereplése által tette az igazgató az estélyt kellemessé. S. Fáy Szeréna először Grillparzer »Médeájá«-ban mutatta be magát s tehetsége, művészetének nagysága elragadta a közönséget. Szombaton »Otthon«-ban, vasárnap pedig a »Cigány« című szindarabban lépett fel.

— **(Meghalt a gyermekei után.)** Megrendítő tragédia hirt érkezik hozzánk az egyik szomszédos községből. Hir szerint a vörheny özvegy Balázs Éva napszámosasszonynak előbb a hat éves kis fiát döntötte ágyba s ettől megkapta a többi három gyermek is s egy hét alatt mind a négy gyermeket elrabolta a halál. A szegény asszony a három kisebb gyermeket még eltemette, de mikor a nyolc éves Évára került a sor, a szegény

asszony megőrült. A pap éppen belefogott az egyházi szertartásba, a mikor az asszony egyszerre felkapta a kis koporsót s futott vele az udvaron össze-vissza. Majd a szin alá szaladt, ott a koporsót a szalma közé dugva a feléje közeledő embereket gyilkosoknak és rablóknak szidva, ütötte őket. A rokonoknak nagynehezen sikerült a szerencsétlen asszonyt ártalmatlanná tenni s a kis halottat végre eltemették. E hét elején azonban Balázs Eván kitört a téboly. Éjnek idején kiszökött a házból s vékony ruhában kiment a temetőbe a kis gyermekei sírjához. Balázs csak reggel vették észre az asszony eltűnését, keresni kezdték s csak a temetőben találtak rá gyermekének félig kiásott sírjában megfagyva. A szerencsétlen kezével ásta ki a sírt, miközben elalélt s ott a sírgödörben megfagyott.

— **(Kaszinózás a korzón.)** A Széchenyi téren egész napon keresztül állógal egy csomó ember. Résztint munkanélküli iparosok, résztint munkakerülő alakok, a kik várják ugyan a jó szerencsét, de lenézik azt, a ki csak egy koronát akar nekik fizetni valamelyes dologért. E helyett inkább állnak ott és politizálnak olyan dolgokról, amihez nem értenek. Azt mondja az egyik:

— Elfogták Kecskeméthy.

— Nő nő, — mondja rá a másik, — még nem egészen, csak a nyomában vannak.

— Nekem maga ne beszéljen, az újságban olvastam.

— Akkor rosszul olvasta kend.

A kis vörös ember epésen felkacag.

— Aszondi, hogy ű ért a betűhöz. Szeretném tudni, hol tanulta?

— Hol? Az iskolában. Nem vagyok én olyan paraszt, mint maga. Voltam én már esküdt is, mikor falun laktam!

— Nő, azok is bolondok voltak, akik magát esküdtnek választották.

— Bolond a ki mondja.

— De már csak az, a ki kezdi.

Amaz kiegyenesedik.

— Én vagyok a bolond?

A kis vörös megijed a hatalmas szál embertől, nem is mer egyenes választ adni.

— A mit mondtam, megmondtam, a pap se prédikál kétszer.

A beszéd erre elveszti a méltóságteljes magázás színvonalát s a tegeződés terére lép. Könnyebb is azt mondani: te számár, mint: maga számár!

— Dejszen nem vagy te pap, kimondhatod azért háromszor is!

A vörös méltatlankodva kel föl a helyéről s tovább indul. Vagy öt lépésről azonban visszafordul s felemlíti a nagy embernek a keresztanyját. Azzal indul tovább. Emez nyugodtan megtömi a pipáját s úgyböki oda:

— Még azt mondja a kis hepciáskodója, hogy nem értek a betűhöz.

— Miért nem üti kend orra? — kérdi az egyik magyar, a ki néma szemlélője volt eddig az eseményeknek s nincs inyére, hogy a vita csak ilyen simán mult el, verekedés nélkül.

— Ugyan már no, csak nem kezdek ki vele, mert ha orron teremtem, még jobban mögöszépül!

— (**Legcélserűbb**) és legjobb minőségű katonai és turista távcsövek, kiváló finom lencsékkel, továbbá a legjobb és kellemesen ülő szemüvegek és orrszorítók, szürke, nap ellen védő szemüvegek csak Schönwald Imrénél, Pécssett, Király- (fő) utca a hatyru épületben.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1901. dec. 11. délután 2 órakor.

Barometer (redukált) = 755.6 mm. (súlyedő.)
Hőmérsék = 3.2 °C.

» maximuma: 8.0 °C.
» minimuma: - 1.0 °C. } tegnapi.

Párányomás: 3.9 mm.

Relatív nedvesség 68. %

Felhőzet: 10 Str. —

Szélirány s erő: — Harmatp. — 2.6 °C.

Csapadék 24 órai: 1.55 mm. * ☉

Felhős, csapadéokra hajló i. v.

Dr. Csire.

Művészet, irodalom.

○ **Gésák.** Nem merjük határozottan állítani, hogy az illető, ki *Szojer* Ilonka harmadik vendégfellepte alkalmára a »Gésák« Mimóza szerepét választotta, helyesen választott. Nálunk e darab oly sokszor került már színre, még délutáni előadásokban is, hogy a közönség már betelhetett vele, azonkívül *Fedák* Sári is ebben a darabban vendégszerepelt s így minden valószínűség szerint ezek a körülmények okozták, hogy a tegnapi előadás

nem folyt le oly zsufolt ház előtt, mint azt *Szojer* Ilonkának tegnapi szereplése is méltán megérdemelte volna, mert a Pécssett eddig látott Mimózák között kétségtelenül *Szojer* Ilonkát illeti meg az elsőség babérja. A vendég művésznő, kit tegnap este is, színre léptekor lelkes tapsokkal és egy remek, krizantémumokból készült virágkossárral fogadott a publikum, eredetibb, poétikusabb felfogásban mutatta be a theáslányok királynőjét s remek előadásban énekelt dalainak majdnem mindegyikét megkellett ismételnie.

S tán éppen ez a fárasztó ismételtetés okozta ama sajnálatos körülményt, hogy *Szojer* Ilonka, a második felvonásbeli kacagó-dal betét után — melyet művészileg énekelt el — a színpalak mögött hirtelen rosszul lett, úgy hogy néhány pernyi kínos szünet után le kellett bocsájtani a függőnyt s a közönség szorongó aggodalomban töltötte a perceket, míg *Mezey* Andor a függöny elé nem lépett s ki nem jelentette a közönségnek *Szojer* Ilonka hirtelen rosszulletét. Néhány perc múlva aztán folytatták az előadást, kihagyva jelenését a vendégművésznőnek, kinek az orvosi segínyt *Jellasi* István dr. nyújtotta.

Nem mulaszthatjuk el ezt a — fájdalom — nagyon is aktuális alkalmat, hogy néhány szót ne szóljunk azokról a nálunk, különösen vendégszerepléseknél lábrakapott »ujráztatás«-okról. A páholyok és földszint publikuma teljesen tudatában van annak, hogy a taps a tetszésnyilvánítás céljából van divatban s hogy bár válják is akár-

mily viharos ovációvá, nem szolgálhat okul arra, hogy egy-egy tetszetősebb énekszám néhányszori megismételtetésével agyonfárasztja a szereplőket. A karzat és a földszinti állóhely közönsége nálunk azonban ezt nem látja be, hanem szakadásig veri össze tenyereit, éljenez ujjaz, azon boldog tudatban, hogy ő az, ki »ovációt« rendez, de nem veszi észre, hogy a »kitüntetéseivel«, hogy kifárasztja a szereplőt, kinek a darabban nemcsak egy énekszám van. S még inkább áll ez *Szojer* Ilonkával szemben, ki minden dalát, művészi koloratúrája és előadásával, már eleve nehezzé teszi, a magas regiszterekben trillázva, pompás staccató, vagy üveghanggal befejezett énekszámmainak egyszeri eléneklése után is oly fárasztó feladatot old meg, hogy az »ujráztatás« még egy ő nála jóval acélosabb fizikummal bíró énekesnőt is kimerítene. Azért voltunk bátrak ez alkalomból megjegyezni, hogy bár a karzat és állóhely is a színházi közönség minden jogát biztosítja az ott levőknek, a tulságos »ováció«, (?) ily módja nincs nagyon előnyére a szereplőknek, sőt különösen egy vendéggel szemben könnyen azt a kissé furcsa benyomást keltheti, mintha a lelkes ifjuság belépti díja ellenében rogyásig akarná kihasználni a vendég szereplését.

A többi szereplőkről szólva özv. *Tissay* Dezsőné játszotta Molly szerepét a tőle megszokott igen szép alakításban s *Nádassy* a maga új és aktuális Vuncsi-kupléival ért el nagy hatást

A szalonban, mint már faluhelyen szokás, a gazdálkodás volt a beszélgetés fő témája.

— A jószágigazgatómon szeretnék tudni — emlitette föl csevegés közben a grófné. Nihilista-érzelmei vannak és egy csöpp kedvem nincs arra, hogy miatta gyűljék meg a bajom a rendőrséggel.

— Talán ideiglenesen segítségére lehetne a fiam, asszonyom? — ajánlotta *Koretzkyné*.

Elena szép szemében egyszerre kigyult a láng s gyöngéden nézett a fiatal emberre.

— Nem merem az idejét igénybevenni — mondta habozva.

— Rendelkezzék velem asszonyom — szólt most közbe udvariasan *Dimitry*.

Nádia éles szemét nem kerülte el, hogy milyen különösen viselkedtek egymás iránt a grófné s *Koretzky* és mélyen elgondolkodott, hogy vajjon mitéle regényes multnak a folytatása bogozódik össze ebben a pillanatban.

KILENCEDIK FEJEZET.

Az olvasó felvilágosítására ime elmondjuk ennek az érdekes ismeretségnak előzményeit:

1864-ben Moszkvában lakott a *Dubschitzky*-család; az ezredes, a felesége és három gyermeke. A legidősebb Elene volt, akkor tizennyolc éves, aki az első feleségétől származott, míg a két fia a második házasságának gyümölcse volt.

szemmel tartja. A nénye és *Neradovitsch* már elmene-kültek Moszkvából s a herceg is követi őket.

Egyedül és elhagyatva maradt Nádia a nagy, idegen városban. Elhatározta, hogy dacol a sorsával. Egyelőre varrotüvel akarta a kenyerét megkeresni. Szerény hónapos szobát bérelt ki magának. Itt akadt rá *Koretzkyné*, aki véletlenül ugyanabban a házban lakott.

NYOLCADIK FEJEZET.

És most térjünk vissza *Bielastolby* lakóihoz. Egy szép, naptényes, hangulatos tavaszi napon Nádia a faluban sétált. Az utca üres volt, csak néhány maszatos gyerek játszott a porban. Utközben találkozott *Wassilivel*, a pap fiával, a ki szintén *Neradovitsch* titkos hűve-hez tartozott. Mialatt beszélgetett vele, hirtelen a nevét kiáltotta valaki.

Kétkerekű urikocsi áll meg mellette s a másik pillanatban már *Boroffsky* ráköszöntötte nagy vidáman a jó reggelt. Szeretetremlítő udvariassággal kínálta meg az egyik üléssel.

— Tudja, hogy szomszédjuk, a grófné valósággal rajong önért — hízelt a leánynak visszafelé ment *Boroffsky*.

— Akkor hátat kell adnom az égnek, hogy a kegyüket megnyertem — felelte csipősen a leány.

— Ne gúnyolódjék, kisasszony. Én azért említettem

Folyó szám 76. Idénybérlet 76. Páros bérlet

Nemzeti színház.

Ma, csütörtökön, december hó 12-én:

A minta férj.

Vigjáték.

Személyek:

Malivand, gazdag tőkepenzes	Vágó Béla
Aurora, neje	A. Nagy V.
Jouvelin Alfréd	Thury Elemér
Leonie, neje	Csige Ilonka
Clementina kisasszony	T. Csige Böske
Dr. Tibaudier, ügyvéd,	Szilágyi A.
Klára szobalány	Pataki Ilonka
Viktor, komornyik	Kardos A.
Felicia, komorna	Acél Szidi
Mancerolla	Pesti K.

Pénteken, december hó 13-án:

A Párisi.

Szombaton, Boccacció.

Országgyűlés.

— **A képviselőház ülése december hó 11-én.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén *Tallián* Béla alelnök elnökölt, a ki bejelentette, hogy *Bedőházy* János az ülés végén a székely vasutak tárgyában fog interpellációt előterjeszteni.

A vármegyei pénztárak államosításáról szóló javaslat tárgyalásánál *Benedek* János a vármegyei tisztviselők érdekében emel szót, mert szerinte a javaslat kétségbe vonja becsületességüket. A kormánynak a közigazga-

tási reformot egyszerre kellene idehozni. Határozati javaslatot nyújt be, hogy a Ház a javaslatot vegye le a napirendről.

Vilczek Frigyes gróf, néppárti képviselő a megyei rendszert életképesnek tartja. Inkább a műveltséget, vallásosságot terjeszse az állam, minthogy folyton a vármegyék katósági körének nyirbálásán törje a fejet. Csatlakozik *Benedek* János határozati javaslatához.

Bellebronth Béla, Ugron-párti képviselő szintén helyteleníti a javaslatot. Eddig a tisztviselőket korteskedésre használták föl, azért volt rossz a közigazgatás, melyet javítani önkormányzat mellett is lehet. A vármegyéket kiirtani nem szabad, mert nem vagyunk független állam. Nem fogadja el a javaslatot.

Bisony Ákos szintén ellenzi a javaslatot és csatlakozik *Benedek* János határozati javaslatához.

Szünet után *Plósz* Sándor igazságügy-miniszter kisebbségi külföldi szerződés módosításáról szóló javaslatot nyújt be.

Bedőházy János interpellációjában kívánja, hogy a kereskedelemügyi miniszter a pénzügyminiszterrel egyetértően terjeszsen be a székely vasutak tovább építéséről javaslatot.

TÁVIRATOK.

— Munkátlanok tüntetése.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A munkátlanok nagy tömege ma délelőtt a képviselőház elé vonult, de a rendőrség itt megakadályozta a tüntetést. Innen a tömeg a „Nemzeti“ és a „Gentry“ kasszinó elé vonult, folytonos: „Le az osztály parlamenttel!“ „Le a Jünekerekkel!“ kiáltások közben. Majd az *Eszterházy*-ut-

cán át ismét a képviselőház elé akartak vonulni, a rendőrség azonban utjokat állta s a dulakodások közben huszonhat embert letartóztattak, mire a tüntetők szétszöktek.

— **Képviselők pisztolypárbaja.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Csávolszky* Lajos és *Ivánka* Oszkár országgyűlési képviselők között, ma délelőtt pisztolypárbaj folyt le, 25 lépés távolságról, öt lépés avanszal. Az egyszeri golyóváltás közben sebesülés nem történt.

Szerkesztői üzenetek.

Sz. I. (Üszögh.) A jelzett közleményben egyszerűen csak üszöghi béresekéről szólt a nóta. A gyanu ezek ellen is volt; de persze nem állapított meg s bizony a gondatlan tettesek most már ismeretlenek maradnak.

Gerzson. Bevált és jön. Csak egy kis türelmet kérünk.

U. L. A kért nem azonos azzal, a kire kegyed gondol. Pécssett lakik. Található vagyunk naponként délelőtt 9–12, d. u. 3–4 óráig. Az „Égő szerelem“ mibe sem került.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
 kiadó.

a grófnét mert előkelő, okos és kedves asszony, tehát önhöz hasonló és méltó hölgy.

Néhány nappal később *Bielastolby* ba érkezett *Dimitry* *Koretzkyné* idősebb fia. Reggelinél ült éppen a család, mikor a kasznár jelentette, hogy a parasztok megint itt jártak a föld dolgában.

Koretzkyné haragosan ugrott fel a helyéről.

— Na, szépen vagyunk most! — kiáltotta — a nagy szabadsággal!

Dimitry sápadtan, reszketve a felindulástól lépett a szobába.

— Nagyon fáradtnak látszol — mondta az anyja — bizonyára megint sokat civődött a munkásokkal?

Dimitry nem felelt. Néhány perc múlva mégis megszólalt. Lassan, megfontolva beszélt, élesen hangsúlyozva minden szót.

— Az én véleményem az — szólt — hogy a parasztoknak igazuk van. A maguk jussát kívánják csak s azt hiszem hamarosan megérténék egymást, ha megvolna bennünk a jószándék. Meg azután nagyon csekély az a vesztség, ami az igazság megbecsülésével érne bennünket.

Koretzkyné némán hallgatta. Összeráncolt homloka bosszúságot és szigort árult el.

— A te véleményedre — felelte később — éppen nem vagyok kíváncsi, de arra nagyon kérlek, hogy ne igérgessél semmit a munkásoknak az én zsebemre.

E kijelentés után felkelt és kiment a szobából.

Vladimir, aki nem szólott hozzá az ügghöz, most kitört. —

— Én nem tudom felfogni anyánk gondolkodását — jegyezte meg. Ugy tesz-vesz, mint valami ragbszolgáltató . . .

— Miért nem mondtad meg ezt a véleményedet a jelenlétében? — kérdezte *Dimitry*.

Nádia gúnyosan mosolygott.

— Nem jössz át a grófokhoz? — kérdezte kitérőleg bátyját.

— Tudod, hogy kerülöm őket — felelte szomorúan *Dimitry*.

— Nem tudom az okát, hogy *Elena* grófné miért is nem volt nálunk még, amióta te hazajöttél — folytatta a csipdesést a fiatalabb *Koretzky*.

— Eredj át és kérdezd meg magad! — volt a nyers hangú válasz.

Vladimir szó nélkül kiment a szobából, az udvarra sietett, ahol a grófok kocsija állott meg. *Elena* szállt ki a fogatból. *Nádia* és *Boroffsky* a fogadására siettek.

— Rég nem voltam már itt — szólt a grófné az üdvözlések után, de annyi-annyi dolgom volt az utóbbi hetekben.

Most megpillantotta *Dimitryt*. Ugy üdvözölte, mint régi, kedves ismerőst.

— Haragszom magára — évődött a zavarában félszegen mozgó fiatalemberrel, hogy még nem látogatott meg. —

Nem várta meg a feleletet, hanem karon fogva *Nádiát*, a lépcsőfelé tartott. Az urak követték.

Hirdetések.

Karácsonyi és ujévi alkalmi ajándékok.

ENGESZER MIKLÓS

ékszerész és órás.

Pécsett, Király-utca 6. sz.
(Az Aranyhajó szállodával szemben.)

Ajánlja dúsan folszerelt ékszer, óra, arany, ezüst és alpakkaezüst raktárát.

Elvállal minden e szakmába vágó munkát és javításokat; tűzben és galvánaranyozást vagy ezüstözést, u. m. kelyheket, szentégtartókat stb. továbbá órajavításokat jótállás mellett.

Legmegbízhatóbb forrás.
Több pénzintézetnek becs mestere.
Az üzlet fenáll 1865 óta.

Kertek és udvarok feltöltéséhez

alkalmas föld és kavics díjmentesen kapható.

Kaposvári-utca 3. szám alatt.

Az ó bor idő-

seknek, lábadozók-
nak kész orvosság

Ajánlom kitünő minőségű ó palackboraimat és pedig:

- 1 literes palack ó fehér-bor 32—40 kr.
- 1 literes palack ó siller-bor 30—34 „
- 1 literes palack ó Rozée finom pecsenye bor 40 „
- 1 literes palack ó vörös bor Bikavér, (Vérszegényeknek) 40 „

palack nélkül, 5 palacktól kezdve, házhoz szállítva. Megrendelések a Müller-féle dohány és szivar tőzsdében, Irgalmasok-utca 20. sz. alatt is eszközölhetők.

Fried Mihály

palaok-bor-kereskedő,
Pécs, Siklósi-utca 18. szám.

Egy liter boreczet 40 fillér.

Hordókban olcsóbban.
Ügynökök kerestetnek.

Emeleti utcai lakás,

mely áll 2 szoba, alkov, konyha és mellékhelyiségekből, az Arpád-utca 31. szám alatti házban november 1-től kiadó.
Évi bér 260 korona.
Bővebbet lapunk kiadóhivatalában.

Kőműves- és ács-mesteri vizsgára

biztos sikerrel készít elő
Beck Jenő Gyula építész
BUDAPEST,
VII., Sajó-u. 2. sz. III. em. 26. ajtó.

Erreth-féle borok kizárólagos raktára.

Nagyságos **Erreth János** ur, Pécs város elsőrendű bor-termelője **kitünő minőségű, saját termésű**

pécsi hegyi borainak

eladását kizárólag tisztelettel alulirotra ruházván, abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy ezen köztudomásulag **a legkényesebb igényeknek is megfelelő ó-borokat** mindig friss töltésben palackozva, kívánatra hordókban is — **hamisítatlan minőségért kezeskedve** — árusíthatom.

A fenti borokból különösen a következőket van szerencsém a n. é. közönség figyelmébe ajánlani:

- 1891. évbéli fehér asztali bor** literje . . . 55 kr.
- 1885. évbéli bálicsi fehér pecsenye-bor,**
palackja (0.7 l.) 70 kr.

Adónélkül 7 krral olcsóbb literenkint.

Árak palackokkal együtt értendők. Palackok 7 kr. értékben visszavétnek.

Kerdl Lajos,

fűszer-, bor- és csemege-kereskedése
PÉCSETT, Király-u. 6. sz.

Hamisítatlan minőségért kezeskedik.

Zamatos asztali borok.

Kitünő pecsenye-borok.

Eladási hirdetés!

A néh. dr. Pázsitzky Ede főorvos ur hagyatékához tartozó, Pécsett a Megye-utczában 16. sz. a. fekvő

emeletes lakház

és a Nagy-Daindoli, ojtványokkal teljesen beültetett elsőrendű fekvésű szőlő, gyümölcsös, erdővel, nyaralóval és a legkitünőbb vizű bő sziklaforrással, valamint gazdasági épületekkel kedvező feltételek mellett örök áron eladó.

Közelebbi felvilágosítás alulirott irodájában Ferenciek-utcaja 25. sz. a. nyerhető.
Pécs, 1901. decz. 4.

Horváth Antal
ügyvéd.

Pécsi kölcsönös segélyző-egylet

(Pécs, Király-utca 23. sz. saját ház.)

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására hozni, miként az előjegyzések a pécsi kölcsönös segélyző-egylet XXXVII. évtársulatának törzsrészevényeire a mai rappal kezdetüket vették s e célból az aláírási levek az intézet helyiségében a rendes hivatalos órák alatt (vasárnapokat és ünnepnapokat kivéve d. e. 9—12 óráig kitéve vannak.

Az ujonnan keletkező 1902. évi 37. évtársulat, épp úgy, mint a korábbi harminczhat évtársulat: 6 évre terjed s így az egy-egy részletre megállapított 1 korona betét 6 éven át fizetendő. A befizetések emez új évtársulatra 1902. évi január 2-án kezdődnek s a második hét végéig azaz: 1902. évi január hó 11-ig teljesíthetők anélkül, hogy az alapszabályokban megállapított késedelmi pótlékot az egyheti mulasztásért fizetni kellene. A törzsrészevények a 6 évi ciklusra egyszerre is befizethetők s ez esetben egy-egy törzsrészevény után — a 6 évre megjáró 312 korona helyett 276 korona fizetendő.

Az előjegyzés alkalmával minden egyes aláírt törzsrészevény után 2 korona beíratási díj lesz fizetve.

Az aláírók, tekintet nélkül a jegyzett törzsrészevények számára, az intézet rendes tagjai — részevényesei lesznek s ezért köztük — hat év letelte után — a megfelelő kamat s az elért összes tiszta a nyereség, a jegyzett törzsrészevények arányában teljességben jut elosztásra.

A „Pécsi kölcsönös segélyző egylet“ tagjainak további rendelkezésig magán kötlevel váltó, kötvény, kézi és jelzálog folyószámla kölcsönöknél nemkülönböztetve a hatodik, vagyis utolsó évtársulat előlegkénti visszafizetésénél a rendes számlázási időig 6%-ot számít.

Továbbá tagjainak a kölcsöntőke és kamatok könnyebb visszafizetése céljából a hitelnyújtás újabb nemét honosítja meg, ugyanis jelzálog, értékpapír biztosíték vagy kötelezvényekre kezesség mellett részletenkint 360 korona előleget nyújt, oly módon, hogy e tartozás hetenkinti 1 korona tőke törlesztés és 42 fillér kamat, vagyis hetenkinti 1 korona 42 fillérrel 6 év alatt visszafizettetik.

Elfogad rendes takarékbetéteket is (2 koronától bármily magas összegig)

s eme betéteket, rendes körülmények között ha kisebb összegekről szólnak, kívánatra, felmondás nélkül, nagyobb összegeket pedig, a lehető legrövidebb felmondási idő igénybevételével fizeti vissza

s az ily takarékbetétek után 4% kamatot fizet.

A betétek után kivett 10% tőke kamatadót a betevő megterhelése nélkül az intézet maga fedezi.

A vidéken lakó egyesületi tagok s ügyfelek által teljesítendő befizetéseknek megkönnyítése költségmentesítése, valamint a részükre kiutaltványozandó összegeknek előnyösen való megküldése céljából a pécsi kölcsönös segélyző egyletnek giro számlája van az osztrák-magyar banknál és chek-számlája a m. kir. posta takarékpénztárnál, mely utóbbi számlára szóló befizetési lapok egyszerű felkérésre, bárkinek is megküldve lesznek.

Mindennemű üzletközlésekre vonatkozó, vagy más egyéb felvilágosítással az intézet vezérigazgatója mindenkor legnagyobb készséggel szolgál s ugyancsak nála, illetve az intézet helyiségeiben, megszereshetők az egyesület alapszabályai is, akár személyesen, akár levél útján kívántatnának.

Kelt a pécsi kölcsönös segélyző egylet 1901. évi november 28-án tartott igazgatósági üléséből.

KINDL JÓZSEF,
vezérigazgató.